

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2013 r.,
sprawy M. J.
w przedmiocie zadośćuczynienia
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 lipca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 3 kwietnia 2012r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację pełnomocnika wnioskodawcy M. J. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia wnioskodawcę M. J. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 3 kwietnia 2012 r., którym Sąd ten oddalił wniosek M. J. o zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Z. z dnia 5 listopada 1982 r.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść wnioskodawcy wniósł jego pełnomocnik i, zarzucając: „rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 552 § 1 i 2 kpk mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez błędną interpretację polegającą na niesłusznym przyjęciu, iż skoro u podstaw umorzenia postępowania z tytułu przedawnienia karalności orzeczonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 20 lipca 2011 r. nie legło stwierdzenie, iż oskarżony nie popełnił przestępstwa i istniałaby podstawy do jego uniewinnienia względnie orzeczenia kary łagodniejszej to tym samym brak jest podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy M. J. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast wnioskodawca M. J. został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że zarzut podniesiony w kasacji został uprzednio sformułowany, obok zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przez tego samego pełnomocnika wnioskodawcy, w apelacji. Również do tego zarzutu Sąd Apelacyjny ustosunkował się w uzasadnieniu swego orzeczenia, wskazując na utrwaloną linię orzecznictwa Sądu Najwyższego i przywołując szereg orzeczeń wydanych także pod rządami Kodeksu postępowania karnego z 1969 r. Sąd Najwyższy w tym składzie ten kierunek wykładni przepisów art. 552 kpk podziela, uznając, że przepis art. 552 § 2 kpk może stanowić podstawę żądania odszkodowania lub zadośćuczynienia tylko wówczas, gdy okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania, także z powodu przedawnienia, istniała już w dacie wydania prawomocnego orzeczenia, które następnie zostało wzruszone w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Autor kasacji, w jej uzasadnieniu, nie przedstawił argumentacji, która pozwalałaby zakwestionować tę wykładnię, jak nie uczynił tego w uzasadnieniu apelacji, co mogłoby stanowić podstawę ustalenia, że Sąd Apelacyjny, z naruszeniem przepisów art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk, nie ustosunkował się w uzasadnieniu swego orzeczenia do tak sformułowanego zarzutu. Zresztą, autor kasacji nie wskazuje, także w uzasadnieniu, naruszenia tych przepisów. Wobec tego, skoro Sąd Okręgowy w Z. prawidłowo ustalił, że przesłanką umorzenia w stosunku do M. J. postępowania karnego po jego wznowieniu było przedawnienie karalności, które nastąpiło po wydaniu prawomocnego wyroku skazującego w sprawie II K .../82, to oddalenie przez Sąd Okręgowy w Z. wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia na podstawie art. 552 § 2

kpk było w pełni uzasadnione, co Sąd Apelacyjny aprobował swoim wyrokiem, a w jego uzasadnieniu przedstawił pełną i przekonującą argumentację przemawiającą za przyjętym stanowiskiem, zgodnie z wymogami określonym w art. 457 § 3 kpk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.